

[Alfred Jensen.]

sattes i sin tid, 60 kr., som senere er forhøjet til 80 kr., slet ikke rækker til, og derfor må der også her ske en regulering.

Vi har foreslået et beløb, som vil betyde en lettelse for de arbejdsløse. Det falder ikke sammen med, hvad de arbejdsløse moralsk har krav på, for vi mener, de arbejdsløse moralsk har krav på at få dækning for arbejdstab, idet det jo ikke er deres skyld, at de er arbejdsløse. Når samfundet vil have en reserve af ledige, må det også drage omsorg for, at denne reserve behandles på en rimelig måde, og det kan man ikke sige er tilfældet for de arbejdsløses vedkommende nu. Ja, jeg siger med vilje, at samfundet *vil* have en reserve af arbejdsløse, for forholdet er jo det, at hver gang beskæftigelsen stiger og ledighedstallet kommer ned under 10 pct., så begynder nationaløkonomerne og andre at tage sig til hovedet og tale om overbeskæftigelse, og at nu må man træffe foranstaltninger, der sikrer en nedgang i forbruget og købekraften med det resultat, at arbejdsløsheden stiger. Og derved er vi i den uheldige situation den ene gang efter den anden, at selv i gunstige tider bevæger det gennemsnitlige ledighedstal sig årligt omkring 10 pct. Det vil sige, at op imod et par hundrede tusind samfundsborgere er berørt af ledigheden hele året igennem, og da man tilstræber at holde en sådan ledighed, kan vi med desto større moralsk styrke kræve en bedre behandling af de arbejdsløse.

Under alle omstændigheder må man rejse kravet om, at beskæftigelsesspørgsmålet behandles på en helt anden måde, end det efter min mening behandles på her i dag. Det er dog ikke et spørgsmål om, hvorvidt man kan vise et ledighedstal, der ligger $\frac{1}{2}$ pct. under tallet, da den forrige regering sad, selvom det var tilfældet. Men det vil man ikke engang være i stand til, hvis man tager den arbejdsløshed, vi har i dag, nej, så kommer man op på større ledighedstal. Under alle omstændigheder siger det sig selv, at man må sætte ind på at skaffe beskæftigelse.

Da vi i 1953 havde en uhyggelig arbejdsløshed, var parolen: far må ikke blive arbejdsløs. Men adskillige fædre er vandret ud i arbejdsløshedens grå skarer og lider under de besværligheder, som arbejdsløs-

heden fører med sig. Hvis der skal være lidt logik i det hele, må parolen i dag fra regeringens side være, at far må ind på arbejdspladsen igen, men det sporer man ikke meget af i denne debat. Ser man yderligere på det, der diskuteres rundt omkring i kommunerne, er der ikke mange lyspunkter. Også med dette in mente må man behandle de arbejdsløse bedre, end man gør nu, og tage fat på at forhøje dagpengetaksterne, børnetillægget, huslejetillægget og som sagt også brændselhjælpen, der jo er behandlet her tidligere i dag.

Jeg vil endvidere gøre opmærksom på, at de arbejdsløse ikke har fået rakt nogen hjælpende hånd i det sidste års tid, hvor nedskæringsforanstaltninger tværtimod er blevet gennemført, hvor prisstigningerne har medført, at arbejdere og tjenestemænd har fået to portioner dyrtidstillæg, og hvor man har givet de gamle erstatning for de prisstigninger, som nedskæringsforanstaltningerne medførte. Det vil sige, at de arbejdsløse har penge tilgode, og det vil sige, at de arbejdsløse faktisk er ringere stillet end nogen anden gruppe. Ikke mindst derfor bør man tage deres forhold op til behandling og drage omsorg for, at der gives dem en betryggende understøttelse.

Ministeren gjorde mig opmærksom på, at forslaget ville koste 100 mill. kr. Jeg er klar over, det ikke er småpenge, det drejer sig om, men det skyldes jo blandt andet, at der skal penge til, hvis det skal hjælpe noget, og at der er mange, der skal have pengene. Tager man det i betragtning, ved jeg ikke, om beløbet er så forfærdelig stort. Bevares, 100 mill. kr. er mange penge, men når man ser, hvad der ofres på militæret, der omfatter en skare, som ikke er nær så stor — selvom flertallet her i tinget synes, den er altfor stor — forekommer det mig, at man her, hvor det drejer sig om tre gange så mange, ikke kan sige, at 100 mill. kr. er et afskrækkende beløb.

Jeg forstod nu heller ikke ministeren således, at han var uvillig til at diskutere fremskaffelsen af de 100 mill. kr. For ham var det spørgsmålet, om der var politisk mulighed for at nå frem dertil. Hvis regeringen og regeringspartiet virkelig er indstillet på at ville skaffe de 100 mill. kr.,